

Η ανατομία του σορτς (Παπαδημητρίου Λένα)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Ιουνίου 9, 2018

Θα φορούσατε στην τρίχρονη κόρη σας ένα T-shirt που γράφει «Future WAG» («Μέλλουσα Σύζυγος και Γκόμενα» ποδοσφαιριστή, μπασκετμπολίστα κ.ο.κ.); Στη Βρετανία έχουν κυκλοφορήσει τέτοια μπλουζάκια (γι' αυτήν ακριβώς την ηλικιακή γκάμα) καθώς και άλλα, για εφήβους, με το σλόγκαν: «So many boys, so little time» («Τόσο πολλά αγόρια, τόσο λίγος χρόνος»). Η καταναλωτική κουλτούρα φροντίζει ώστε η **σεξουαλικοποίηση, ειδικά των κοριτσιών, να ξεκινήσει, όπως φοβούνται οι ειδικοί, υπερβολικά νωρίς.**

Οι γονείς φέρουν συχνά ευθύνη. Πρωτίστως γιατί βιάζονται. Όπως γράφει ο καναδός δημοσιογράφος Καρλ Ουορέ στο βιβλίο του «Το μανιφέστο της χαρούμενης παιδικής ηλικίας» (εκδ. Αερόστατο): *«Και εδώ φτάνουμε σε ένα από τα πιο αλλόκοτα παράδοξα της σύγχρονης παιδικής ηλικίας: **σήμερα, παρά την ανησυχία μας για την απώλεια της αθωότητάς τους, επιτρέπουμε ή και ενθαρρύνουμε τα παιδιά να πάρουν μια γεύση για όσα απασχολούν τους ενήλικους. Ένας λόγος που συμβαίνει αυτό είναι για να εδραιώσουμε τη σχέση μας μαζί τους ως "κολλητοί φίλοι"**».* Ο **γονιός-buddy («παλιόφιλος»)** είναι μια μεγάλη πληγή. Και **μεγάλη αυταπάτη** επίσης. Γίνομαι π.χ. «κολλητή» με τη 10χρονη κόρη μου, παίρνοντάς την μαζί μου να κάνουμε πεντικιούρ ή διοργανώνοντάς της ένα παιδικό πάρτι όπου μια αισθητικός θα κάνει περιποίηση μαλλιών και ονύχων σε όλες τις προσκεκλημένες (το τελευταίο το έχω ακούσει να συμβαίνει, και δη μεσούσης της κρίσης!).

Σύμφωνοι, τα κορίτσια πάντα διασκεδάζαν και πειραματίζονταν με τη γυναικεία ταυτότητα («φοράω τα τακούνια και το κραγιόν της μαμάς» κ.τ.λ.). Μόνο που σήμερα έχουν χαθεί τα όρια ανάμεσα σε αυτόν τον πειραματισμό και μια βεβιασμένη μύηση στα «κόλπα» της ενηλικίωσης. Τώρα το «φοράω τις γόβες και το κραγιόν της μαμάς» δεν είναι για να «παίξω» τη μαμά, αλλά για να γίνω η μαμά, φαινόμενο το οποίο στο μάρκετινγκ αποκαλούν KAGOY (ακρωνύμιο του Kids Are Getting Older Younger, ήτοι παιδιά που μεγαλώνουν όλο και νωρίτερα). *«Τα παιδιά δεν είναι μικρογραφίες των μεγάλων, είναι απλώς παιδιά»* υπογραμμίζει ο Ουορέ. *«**Όταν μια κοινωνία σέβεται την αθωότητά τους αλλά παράλληλα ρίχνει τα παιδιά της στο σεξουαλικό χωνευτήρι της ποπ κουλτούρας, είναι πολύ πιθανόν να καταλήξουμε σε σύγχυση ή σε κάτι πολύ χειρότερο.** Ίσως έτσι εξηγείται η τόσο μεγάλη ανησυχία μας για την παιδική ηλικία. Ή γιατί τα παιδιά σε πολλές χώρες ενεργοποιούνται σεξουαλικά πολύ νωρίς. Ή γιατί οι **διατροφικές διαταραχές, η δυσφορία με το σώμα και άλλες παθήσεις, που κάποτε***

αφορούσαν μόνο τους ενηλίκους, είναι τόσο διαδεδομένες και στα παιδιά». Τα κορίτσια βάζονται περισσότερο. Μια μελέτη της American Psychological Association (2017) κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η σεξουαλική απεικόνιση της «κοριτσίστικης» ηλικίας προάγει τη δυσαρέσκεια για το σώμα, την κατάθλιψη και τη χαμηλή αυτοεκτίμηση.

Στην εποχή της παιδικής και εφηβικής ηλικίας του smartphone, ελλοχεύει βέβαια και αυτή η εκκωφαντική γονεϊκή υποκρισία (ή άγνοια). Γκρινιάζω π.χ. στην προέφηβη κόρη μου για το μήκος του σορτς που φοράει στο σχολείο, αλλά δεν έχω ιδέα τι χαζεύει ώρες ολόκληρες στο Internet ή πώς αισθάνεται για τους αυτοσχέδιους διαγωνισμούς ομορφιάς στο Instagram: «Γράψε τα 10 πιο όμορφα κορίτσια του σχολείου»...

Το ντιμπέιτ για το ντύσιμο των κοριτσιών θα συνεχίσει να «μαίνεται», μαζί βέβαια με αυτό για την πρόωρη σεξουαλικοποίηση...

(Απόσπασμα άρθρου που δημοσιεύθηκε στο [BHmagazino](#) την Κυριακή 3 Ιουνίου 2018)